

Napos nevetéssel,
Aerosol könnyével,
Vírusos aurával
Télen is halálosan szeret.

blake v3:s

blake v3:s-ben írni nem bilincs
bár szabadnak lenni kell
a vers előtt alatt után
annak ki énekel
de ez a fogság nem utál-
atos: ez indít el
ismeretlen vers-soron

soha nem tudhatod
hova érkezel

Didi Xénia

Gipsz

Sosem szerettem a gipszet, mert hideg volt, és fehér
nyomot hagyott bőrömön, anyám a kórház mosdójában
súrolta le rólam, de az emlékek nyomát nem lehet lemosni.
Tudtam, hogy beteg a hátam, ezért történik ez velem,
hogy a rám öntött gipszből készítik el a vázat,
anyám mindig sírt, miközben mosdatott, és azt ígérte,
ha kibírom, ülhetek az ablak mellett a vonaton.

Sosem szerettem a gipszet, ahogyan rám merevedett,
ilyen érzés lehet a földnek a lassan megkötő beton,
huszonöt évvel később is érzem, ahogyan összeszorít,
így készítették el a hátam gipszbe öntött mását.
Emlékszem az ollóra is, amivel levágták rólam,
és ahogyan a gipsz lassan szétnyílt a hasam felett,
anyám aggódó arca állandó háttér emlékeimben.

*Azt álmodtam, hogy újra gipszbe öntik a hátamat,
a megkötött anyag szétnyílik az olló érintése mentén,
de a bőröm is velem, a széthúzott hús közötti
térben csak az üresség, nincs benne gyermek,
akinek a bőre, mint a gipsz, fehér lehetne.*

Halott madár

A halott madarat eltemetni nem volt kellemes.
Kora reggel a kert végébe vittem, az öreg körtefa alá,
ahol olyan sokat ültem régen. Csend volt.
Ahogy a madarat a földre tettem, azt éreztem,
hogy önmagam gyermekkorát engedem el:
halott madár pihen a földben.

A nap a hátamat égeti, a kútnál állok,
és kézközt mosom a ruhát. Aki távolról lát,
azt hihetné, hogy nagyanyám hajol a víz fölé.
Bennem ugyanaz a fájdalom, amit egykor
ő is érezhetett, ami minden nő fájdalma,
és amit csak férfi képes okozni, ha elmegy.

Úgy érzem magam, mintha késsel vágtál volna össze,
és az öreg körtefa alatt én feküdnék a földben.
Hiszem a test feltámadását és az örök életet.
A halott madár te vagy – bennem eltemetve.

Valami nehéz

I.

Megöregszem. Lassú, finom mozdulatokkal
hagy nyomot rajtam az idő. Látom a tekintetemben,
hogy bennem jár. Az arcom, mintha az idő
tükörképe lenne. Benne feszül a múlandóság.
Ezen a télen az egyik muskátli teljesen elszáradt.
Miközben kihúztam a földből, arra gondoltam,
hogy egy hely az egyik virágot élteti, a másikat megöli.
Mit jelent hazatérni? Megtenni ugyanazt az utat
ellentétes irányba? Megfordulok, mégsem találom.

II.

A boltban vagyunk, ő kicsit eltávolodik tőlem,
így változnak az arányok, más szögbe látom magunkat,
az elemek között válogat, megállt a házban az óra,
de az idő bennünk jár, egyre nagyobb teret hódít,

csak az ember gondol bele, hogy egyszer meg fog halni.
A lány velem szemben áll a húspultban, akár én is lehetnék,
valahol távol innen, amit nem hívnak otthonnak, de ekkor
ő visszalép hozzám, a távolság szűnik, a lélek nyugszik,
és nézzük a lányt, ahogyan szeletel, a kosárban ott van az elem.

III.

A rádióban hallottam, hogy valahol távol innen háború van,
hogy hány kilométerre lehet az a város – nem tudom.
Ott álltam mellette a kertben, a paradicsomot öntözte,
akkor mondtam neki, hogy félek meghalni.
Ő nem felelt. Hosszú csendek tagolják életünket,
valami nehéz bennem, talán kimondatlan szavak súlya.
Aztán később, amikor már az ágyban feküdtünk,
a lehúzott redőny mögött hallottuk, hogy elered.
És örültünk, hogy csak az eső.

